

наступного рівня – середнього бізнесу, інструменти стимулювання мають бути сфокусовані в першу чергу на мале підприємництво.

Список використаних джерел

1. Гнатцов О. Г. Малий бізнес в Україні: від стратегії зростання до стратегії розвитку / Збірник матеріалів конференції «Проблеми розвитку малого бізнесу в Україні», 2006 65 с.

2. Корягіна Т. В., Осацька Ю. Є. Особливості державного регулювання малого підприємництва в Україні / Т. В. Корягіна, Ю. Є. Осацька // Економіка & держава. – 2014. – № 12. – С. 4–7.

3. Урядовий портал [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua>.

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ

Балицька Д.О., здобувач вищої освіти

Кушнірук В.С., кандидат економічних наук, доцент

Миколаївський національний аграрний університет

В сучасних умовах прискореної глобалізації економіки актуальним питанням виступає посилення активних дій з боку держави, стосовно чіткого регулювання основних аспектів розвитку в аграрному секторі. Потреба державного втручання в функціонування галузі зумовлюється важливими чинниками, а саме вплив природно-кліматичних умов, сезонність виробництва та роль сільського господарства у підтримці продовольчої безпеки країни. Це дозволяє розглянути сільське господарство як стратегічну галузь вітчизняної економіки. Впродовж часу реформ в аграрній галузі держави виконано необхідні першочергово соціальні та економічні зміни, здебільшого значних змін зазнали умови господарювання аграрних товаровиробників. У процесі переходу на ринкові механізми господарювання сільське виробництво перебувало у стані кризи, що призвело до різкого спаду виробництва основної

продукції рослинництва і тваринництва. Сучасному становищу в аграрній галузі характерні такі явища, як недостатньо висока конкурентоспроможність на світовому ринку, порушення співвідношення цін на сільськогосподарську продукцію, низький рівень забезпеченості господарств виробничими фондами, безробіття, а також недостатній прогрес в сільській інфраструктурі. Вплив з боку держави, перш за все, має застосовуватися для покращення ефективності ринку, утворення сприятливих умов для стратегічних дій ринкової сили, послаблення внутрішніх суперечностей самого ринкового механізму. Тому в умовах сьогодення актуальності набуває питання підсилення ролі держави в регулюванні аграрного сектору економіки.

Специфіку проблем в сфері державного регулювання, зокрема в аграрній галузі, дослідила чимала кількість науковців, серед яких: С.В. Майстро, О.М. Бородіна, А.Д. Діброва, О.І. Дудка, В.В. Кіндзерський, О.Г. Шпикуляк, П.Т. Саблук та інші.

Незважаючи на досить велику кількість досліджень у сфері державного регулювання сільськогосподарського виробництва, питання щодо обґрунтування пріоритетних напрямків, її вдосконалення в умовах реалізації державної аграрної політики потребує постійного спостереження.

Існує безліч проблем, які потребують нагального вирішення, одна з них – визначення можливих способів підвищення ефективності державної політики в аграрному секторі та покращення інноваційного розвитку тощо [1]. Актуальність державного регулювання обумовила мету і завдання наукової статті. Основна мета статті базується на поясненні сутності та ролі держави в аграрному виробництві та пошук шляхів його вдосконалення.

Державне регулювання пояснюється як система економічних, грошових, юридичних, правових та організаційно-соціальних заходів, які здійснюються державним апаратом для досягнення ефективності і стабільності розвитку у сфері аграрного виробництва та продовольчого забезпечення населення за встановленими ринком цінами [2]. Держава в сільськогосподарському виробництві виступає як гарант функціонування певних процесів. За здійснення

заходів державного регулювання відповідає державна політика. В Україні державна політика недосконало розвинена, це виникло внаслідок недостатнього врахування природних, кліматичних та сезонних умов виробництва, порушення співвідношення цін на сільськогосподарську продукцію. Дані проблеми вимагають посиленої уваги щодо матеріальних і фінансових ресурсів для подолання проблем аграрної галузі країни, маючи за мету забезпечити стабільне функціонування.

Вітчизняні експерти аграрної політики однозначно впевнені, що для перспективного розвитку даного сектору економіки необхідною є підтримка з боку держави, яка проявляється в досягненні ефективності механізму державного регулювання аграрного сектору.

Якщо говорити про шляхи удосконалення державного регулювання в агровиробництві, доречно зазначити такі, як:

1. Покращення економічного механізму ринку, який забезпечить ефективність функціонування продовольчого ринку, підвищення ролі інфраструктури ринку, модернізація внутрішнього господарського механізму ринку;

2. Започаткування реформ в сільському виробництві, які дозволять збільшити оптимальний розмір господарств, покращити всі форми кооперацій;

3. Завершення розвитку ринку с/г земель , утворення земельного кадастру, державного контролю та охорони родючості земельних ділянок;

4. Реформи в бюджетній та податковій політиці держави, які спрямовані на фінансування окремих галузей сільського господарства, скорочення кількості податків в базі, надання пільг;

5. Технічне оновлення аграрного сектору, метою якого є застосовування новітніх технологій, покращення мотивації та ефективності проектів з боку інвесторів;

6. Створення ефективної системи міжнародних відносин, задля стимулювання експортерів продукції, розвиток конкурентоспроможності на світовому рівні;

7. Поліпшення кваліфікаційних здібностей фахівців, які зайняті в аграрному секторі;

8. Охорона аграрної екологічної системи, яка включає в себе догляд за природними ландшафтами, збереження біологічної різноманітності [3].

На етапі дії економічних законів з'являється потреба державного регулювання аграрної сфери економіки. Результативність державного втручання залежить від обґрунтованості цін купівлі та продажу аграрної продукції. Варто докласти зусиль задля вдосконалення законодавчого та фінансового механізму державного регулювання відносин в аграрній галузі, а також для посилення контролю з боку держави за певними процесами виробництва. Наслідок таких заходів буде проявлятися підвищенням основних економічних показників і конкурентоспроможності сільських господарств [4].

Список використаних джерел

1. Вакуленко, В. Л. Шляхи вдосконалення державного регулювання агровиробництва. Економіка та управління національним господарством, 2018, 110-115.

2. Діброва А. Д. Сучасне трактування сутності державного регулювання аграрного сектора економіки. Економічна теорія. 2007. № 1. С. 76 – 84

3. Штогринець, Н. В. Державна політика розвитку сільського господарства в горах. Збірник наукових праць Буковинського університету. Економічні науки. 2013. С. 327-336.

4. Бабенко А. Г. Шляхи вдосконалення державного регулювання аграрного сектору економіки. Проблеми економіки. 2014. № 3. С. 54-59. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pekon_2014_3_9